

[Handelsministeren.]

relsesorden som de besparelser, det offentlige i alt har. Men der vil være mangel på balance på den måde, at i det første år vil statsregnskabet sætte penge til ved det, mens kommunerne til gengæld vil tjene på det, fordi kommunerne har besparelsen, men først mærker kildeskattednedgangen i det derefter følgende regnskabsår. Disse tal vil i øvrigt naturligvis komme til at fremgå af bemærkningerne til lovforslagene.

Så vil jeg gerne glæde mig over, at der i eftermiddag er flere talere, der har arbejdet konstruktivt med, hvordan man kunne forestille sig at komme videre med en nødvendig indkomstpøolitik. Hr. Schlüter var inde på, at det kunne være ønskeligt, om en bred kreds satte sig sammen og arbejdede tingene igennem. Det slog mig, at vi jo har det økonomiske råd, som i og for sig er en kreds med den sammensætning, jeg forestiller mig hr. Schlüter har tænkt på. Vi har fra formandskabet for det økonomiske råd fået adskillige udtalelser om, at en indkomstpøolitik efter formandskabets mening var en nødvendig ting, men rådet som helhed har jo ikke engageret sig i udtalelser. Jeg ved ikke, i hvilken udstrækning og med hvilken dybde og varighed rådet overhovedet har diskuteret disse udtalelser fra vismændenes side, man hvis rådet ønsker at tage en sådan debat op med henblik på virkelig at nå til resultater inden for rådets rammer. så er det da noget, der kunne være nyttigt og konstruktivt.

Også hr. Erhard Jakobsen var inde på tanken om, at man på en eller anden måde måske kunne overveje et element af frivillighed i en ordning, noget, som jeg mener vi må drøfte nærmere i udvalget.

Det samme gælder jo hr. Hilmar Baunsgaards bemærkninger om, at man kunne tænke sig ligesom at vende problemstillingen om, sådan at enhver fik udbetalt de penge, han havde forventning om at få udbetalt, man sådan at skattebeløbene ikke gik ind i statskassen, man blev hos arbejdsgiverne på betingelse af, at priserne blev holdt tilsvarende nede. Også det er jo en tanke, som egner sig meget til at indgå i drøftelser i den kommende tid med henblik på at finde en ordning, der kan bidrage til at løse det store problem, som vi her står over for.

Statsministeren (*Poul Hartling*):

Jeg kan vist indskrænke mig til nogle spredte korte bemærkninger. Må jeg først sige til det ærede medlem hr. Kjeld Olesen, som begyndte med at sige, at han gerne ville give karakter for, hvordan regeringen opførte sig, og han gerne ville nævne to karaktertræk, at det er jo altid sådan, når man skal have sin karakterbog, så spidser man lidt øren, og jeg vil gerne efter at have hørt det sige tak. Jeg har i og for sig været ude for det, der var ringere, når vi ellers skulle have karakter.

Det ene var, at vi havde en løftet pegefing. Derom vil jeg bare sige: det er problemerne, der løfter den pegefing for os. Det er problemerne, der siger, at vi ikke kan slippe udenom.

Det andet var: en umådelig stædighed. Sådan siger man, når det er et andet parti; ellers hedder det noget med „fast vilje“ og „rank politik“ og den slags. Men lad os bare holde fast ved „en umådelig stædighed“. Vi har en umådelig stædighed med hensyn til at få problemerne løst. Vi har samtidig en forhandlingsvilje, og jeg har ikke noget imod, når hr. Kjeld Olesen siger, at vi skal finde en fællesnævner for de forskellige forslag. Jeg vil meget gerne være med til, at man tager alle forslagene ind og drøfter dem igennem, det har vi hele tiden sagt.

Jeg skal lade de følgende bemærkninger udgå. De har fået svar, og det vil de også få i de følgende drøftelser, så det kan vi vist springe over.

Må jeg sige til hr. Niels Helveg Petersen, som mente, at vi skulle huske på, at man skulle reducere subsidierne til boligområdet, og hvis man nu udskød det et år, så ville man måske derved afskære sig fra at nå langsigtede resultater.

Det kan man jo mene. Vi har ment omvendt, at hvis vi nu i disse første par uger kom frem med lapperier og forskellige forbedringer af det ene og andet og tredje, så ville det føre til, at man afskar sig fra en mere langsigtet boligløsning, og det ville ikke tjene hverken lejerne eller ejerne, at den ene og den anden part nu skulle udsættes for noget, der alligevel kun skulle vare i dette år. Derfor har vi ment, at denne fastfrysning netop gav en baggrund for, hvad vi kalder en bred, en varig, en langsigtet boligløsning.